

לחנה יקרה שלי,

לצערי לא יכולתי להיפרד ממך ועכשיו אני עומדת פה ורוצה להגיד לך כל כך הרבה. לחשוב שלא יהיו רגעים ונדסקס את כל בעיות העולם עד השעות הקטנות של הלילה, תמיד הערצתי את הכנות, הרצון להקשיב, לעזור ולעשות שמחה בכל מקום שאת נמצאת בו, למרות שאני יודעת שהיו רגעים קשים מאד.

היום שהחלטת לצאת מהקיבוץ ולנסות לחיות באנגליה, ההתלבטות ללא גבול איפה לחיות, איפה יהיה הכי טוב לכולם וכמובן שאת תמיד בסוף העדיפויות. עם כל הקשיים חזרתם חזרה לקיבוץ וכמה טוב היה לי שיכולנו לבלות שוב יחדיו, ואז באה המחלה שלא הרפתה ממך ונתנה לך רגעים וימים של סבל. אך עם כל זאת הצלחת להילחם ולהוכיח לכולם בדרך הנהדרת שלך שאת לא מוותרת, ואני כל כך קיוויתי שכך יהיה, אך הגורל רצה אחרת. קשה לי המחשבה שלא תהיי איתנו יותר. על המשפחה הנהדרת שהשארת מאחורייך - נשמור עליהם מכל וכל.

אוהבת אותך,

לאה